

Daniel Onaca

POVEȘTI PENTRU COPII

**DE PE PLAIIURI
ANDINE**

Ilustrații: Mirona Mara

CORESI

Publishing House

WWW.CORESI.NET

Coperta și ilustrațiile: Mirona Mara

© 2018 Coresi Publishing House SRL, WWW.CORESINET
Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-996-267-1

Ediția digitală a prezentei lucrări se poate accesa la acest link:
<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-996-268-8>

Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la coresi@coresi.net.

www.coresi.net
www.LibrariaCoresi.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ONACA, DANIEL
Povești pentru copii : de pe plaiuri andine / Daniel
Onaca. – București: WWW.CORESINET, 2018
ISBN 978-606-996-267-1

821.135.1

CUPRINS

7	1. Viracocha
11	2. Sâmburii pomului minune
15	3. Lumina și păianjenul
22	4. Licuriciul și tufa de mure
26	5. Haina armadilului
31	6. Două vulpi viclene
35	7. Vulpea, condorul și struțul
39	8. Broasca țestoasă și jaguarul
42	9. Petele din lună
47	10. Povestea celor doi prieteni

1. VIRACocha

Se spune că la începutul lumii era doar haos și întuneric. Asta până când, undeva în mijlocul munților Anzi, din spuma lacului Titicaca, a apărut zeul Viracocha. El a creat soarele și luna pe care le-a numit Inti și Quilla. A luat apoi niște pietre mari și, cu suflarea lui fierbinte, le-a dat viață, creând astfel primele ființe. Numai că acestea erau niște giganți neîndemânateci pe care Viracocha i-a șters de pe fața pământului printr-un potop. După ce s-au retras apele, Viracocha a făcut ființe noi folosind niște pietre mai mici. Acestea au fost strămoșii oamenilor de astăzi. Viața lor era plină de greutate pentru că erau neștiutori. Acei oameni răbdau tot timpul de foame și se luptau mereu cu sălbăticiunile munților.

Viracocha s-a întristat mult când le-a văzut suferința și s-a gândit să le împartă semințele cunoașterii. A părăsit deci apele lacului Titicaca și a călătorit prin toate ținuturile împărțând locuitorilor tot felul de învățături utile. I-a învățat cum să cultive pământul și să crească animale,

cum să topească metale și cum să măsoare timpul, cum să construiască temple mari de piatră. La sfârșitul călătoriei sale, mulțumit de armonia înstăpânită pe pământ, Viracocha a luat-o spre soare-apune, dispărând peste apele oceanului. Se mai spune că într-o zi, în vremuri de întuneric, se va întoarce printre oameni pentru a răspândi lumină. Dacă e vorba de lumina soarelui ori despre cea din mintea pământenilor nu se știe. Poate că e vorba despre amândouă.

Vechii incași povesteau că Viracocha a făcut o pereche de oameni minunați cărora le-a dat sarcina să întemeieze imperiul Inca. Când Inti (soarele) și Quilla (luna) s-au întâlnit pe cer pentru prima oară, fură zămislite ziua și noaptea. Din spuma lacului Titicaca s-au născut apoi alte două ființe frumoase și înțelepte: Manco Cápac și Mama Ocllo. Bărbatul a plecat spre miază-noapte iar femeia spre miază-zi. Peste tot unde ajungeau, adunau oamenii și îi învățau diferite meșteșuguri.

Când a ajuns în valea unui râu, Manco Capac a lăsat să cadă pe pământ o trestie de aur. Acea trestie a pătruns adânc în pământ și astfel a luat naștere orașul Cuzco, care pe românește înseamnă „buricul pământului”.

Poate că, la acea vreme Cuzco, chiar era centrul Pământului. Pe urmă au apărut alte și alte orașe care și ele și-au luat supranumele de „buric

al pământului”, ca un fel de dovadă că erau cele mai mari așezări omenești de pe fața pământului. Unele dintre ele mai există și astăzi, dar multe au fost înghițite de nisipurile deșertului ori de vegetația sălbatică a junglei.

2. SÂMBURII POMULUI MINUNE

La începutul lumii, zeul Tunpa a făcut cerul, soarele, luna și stelele. Pământul era cu totul pustiu, așa că zeul a sădit într-o vale un pom care făcea niște fructe minunate. Acel pom a fost mama tuturor pomilor pe care îi cunoaștem noi astăzi. Creșteau în el tot felul de fructe. Tunpa a făcut pe urmă o grămadă de animale, păsări și insecte – strămoașele vietăților pe care le vedem în jurul nostru, atunci când ne plimbăm prin natură. Unul dintre acești strămoși a fost șoarecele Tacumba. Acesta primi însărcinarea să păzească pomul cu roade astfel încât să nu se piardă din el nici măcar un singur sâmbure. Șoarecele a stat tot timpul lângă el, văzându-l cum dă mlădițe noi și cum înmugurește. După o vreme mugurii au dat flori, iar florile au dat fructe. Într-o zi, șoricelul a mușcat dintr-unul și a simțit că avea un gust minunat. Chiar atunci s-a pomenit lângă el cu un oaspete răsărit ca din pământ. Era nimeni altul decât vulpea Aguarantupa. Șoarecele i-a dat și vulpii să guste din fruct, dar s-a așezat lângă ea astfel încât

nu care cumva vicleana vulpe să ia cu sine vreun sâmbure. Când a terminat de mâncat, șoricelul i-a dat apă să-și clătească gura. Sărmanul șoricel nu știa că vulpea avea un dinte cariat. Tocmai acolo a ascuns ea un sâmbure.

După ce s-a despărțit de șoricelul cel darnic, vulpea a mers până a ajuns la marginea unei câmpii unde a semănat sâmburele furat. Odată treaba terminată, a plecat mai departe. După câțiva ani, s-a întors la locul știut și a găsit acolo un pomișor. Vulpea a plecat iarăși la treburile ei și când s-a întors, a văzut că pomișorul era în plin de flori. „Până la toamnă, sigur va da fructe” și-a spus ea și a plecat din nou în lumea largă. Odată cu venirea toamnei, s-a întors și vulpea la pomul de la marginea câmpiei. De data asta crengile lui erau pline de fructe pârguite. A cules unul din cele căzute în iarbă și a mușcat din el. Era atât de zemos și avea un gust atât de dulce încât nu se poate povesti. Acum fu rândul vulpii să caute pe cineva care să-i păzească pomul de hoți.

Mai întâi și-ntâi a întrebat un cărăbuș. Acesta însă i-a răspuns că nu avea timp pentru așa ceva. Pe urmă a rugat o pasăre neagră, dar nici aceea nu a vrut să păzească pomul. În cele din urmă a dat peste un greier care i-a promis vulpii că va păzi el pomul cu fructe zemoase.

– Dacă vine cineva și vrea să fure vreun fruct, tu doar să începi să cânti și atunci eu vin imediat, l-a rugat vulpea înainte de a pleca în drumul ei.

Aguarantupa nu a apucat să se îndepărteze prea mult că a și auzit cântecul greierului:

– Tikitikiru, tikitikiru, tiki, tiki, ti ...

Vulpea s-a grăbit atunci să se întoarcă.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea pe greier.

– Au venit niște hoți și au tot dat târcoale pomului, i-a răspuns greierele.

– Ce fel de hoți? vru să știe Aguarantupa.

– O căpușă, un puric și o furnică, i-a răspuns greierele. Până ai venit tu, au și apucat să fure câteva fructe din pomul tău.

Cum a auzit asta, Aguarantupa a luat-o la fugă după hoți. Prima pe care a ajuns-o din urmă a fost furnica. A călcat-o pe spate și de atunci toate furnicile au mijlocul îngust. Pe urmă vulpea și-a continuat urmărirea și a prins și căpușa din urmă. A călcat-o și pe aceea pe spate și de atunci toate urmașele ei arată de parcă ar fi stat sub o greutate. În cele din urmă, vulpea l-a ajuns și pe purice. Pe el, l-a bătucit mult și bine, pentru că nu mai avea grabă să fugă după alți hoți. Așa se face că, de atunci, toți puricii sunt atât de mici ca abia îi poți vedea cu ochiul liber.

Așa i-a pedepsit vulpea Aguarantupa pe hoții de poame. Cu toate acestea, nu a putut împiedica